

Az ember a legerősebb (részlet)

Szomorúan kullogott a farkas az erdőben, fülét-farkát leeresztette, s mind csak a földet nézte. Észre sem vette, hogy szembejön a medve; csak akkor nézett fel ijedten, mikor a medve köszönt:

- Jó reggelt, farkas koma.
- Adjon isten, medve koma - fogadta búsan a farkas.
- Hát neked mi bajod? Olyan szomorú vagy, mint a háromnapos esős idő!
- Hagyd el, medve koma, ne is kérdezd! Nem látod: fejem, nyakam, oldalam csupa vér!
- Az ám, farkas koma! Talán bizony verekedtél valamelyik atyádfiával?
- Dehogy azzal; dehogy azzal. Az emberrel akadtam össze, de meg is jártam. Cudarul megtépázott. A medve nagyot kacagott.
- Szégyelld magad, farkas koma! Hát még az ember is valami? No, nekem a fél fogamra sem volna elég.

Mondta a farkas: - Ne bízd el magad, medve koma. Bizony mondom neked, hogy az ember a legerősebb állat a világon. Én tudom, mert én próbáltam.

- Hogyhogy?
- Hát úgy, hogy bementem a faluba, hátha akadna egy kis báránypecsenye. Az ám, csakhogy a kutya észrevett, s ámbátor atyafiságban volnánk, elárult a gazdájának, az embernek. Az ugatásra kijött a gazda, s valami fokossal vagy mivel úgy eldöngetett, hogy alig tudtam elvándorolni.
- Már én mégiscsak azt mondom - erősködött a medve -, hogy fél fogamra sem elég az ember.
- Én meg azt mondom, hogy az ember a legerősebb állat.
- Szeretném látni!
- Azt ugyan megláthatod! Fogta erre a medve, kitépett egy bokrot, s miszlikbe tépte-szaggatta.
- Nézd, farkas koma, így tépném össze az embert.
- Meghiszem azt, komám, csakhogy az ember nem hagyja magát, mint a bokor.
- Hiszen ne hagyja, úgy is összeszaggatom.
- Nem hiszem, komám.
- Nem-e? Fogadjunk!
- Itt a kezem, nem disznóláb!
- Itt a talpam, ez sem disznóláb!

Fogadtak egy nyúlba, s azzal meghúzódtak egy bokor mögé, úgy várták, hogy jön-e arrafelé ember. Amint ott vártak, várakoztak, leskelődtek, arra jött egy gyermek.

Kérdi a medve: - Ember-e ez, farkas koma?

- Nem.
- Hát mi?
- Ez még csak lesz ember.

Tovább vártak, várakoztak, leskelődtek, s ím, arra jött egy öreg koldus.

- Hát ez ember-e?
- Nem.
- Mi hát, ha nem ember?
- Ez csak volt ember - mondta a farkas. Tovább vártak, várakoztak, leskelődtek, s ím, egyszerre csak jó egy huszár a lován.
- Hát ez mi? Ez csak ember?
- Ez már ember! - mondotta a farkas.

A medvének sem kellett több, kiugrott a bokor mögül, s útját állotta a huszárnak.

- Ejnye, aki áldója van! - rikkantott a huszár. - Félre az utamból! Király katonája vagyok!

A medvének ugyan mondhatta, nem állott az félre. Bizony, ha nem állott, a huszár előrántotta kétsövű pisztolyát a nyeregkapájából, s - piff puff! - kétszer a medvére lőtt. Találta is mind a kétszer, de ez a medvének csak annyi volt, mintha vackorral dobták volna meg, el se mozdult a helyéből, csak egy kicsit megrázta a bundáját.

- Hiszen megállj - rikkantott a huszár -, majd megberetvállak én!

Azzal kihúzta a kardját, s rácsapott jó éles kardjával. A medvének ez éppen elég volt, szörnyű bögéssel, ordítással megfutamodott, nem nézett árkot-bokrot, futott az erdön át, mintha szemét vették volna, s meg sem állott, míg a barlangjáig nem ért.

Sok-sok idő telt el, míg megint talpra állt, s kimozdult a barlangjából. Amint ment, mendegélt, hát először is kivel találkozik? Bezzeg, hogy a farkassal.

- No, komám - mondta a farkas -, megnyertem a fogadást!

- Megnyerted, koma, meg; ne félj, amint erőre kapok, megadom a nyulat.

- No, ugye, hogy az ember a legerősebb állat?

- Igazad van, farkas koma, az ember a legerősebb állat. Azt már csakugyan nem hittem volna, hogy csúffá tegyen. Mire észrevettem volna magamat, kétszer a szemem közé köpött. No hiszen, ettől még nem ijedtem meg, de mikor kirántotta azt a fényes nyelvét, s azzal elkezdett nyalogatni - már ennek fele sem volt tréfa. Szégyen a futás, de hasznos, elszaladtam biz én!